

El gest de Cucó

El senador Cucó, el socialista Alfonso Cucó, ha inaugurat l'any d'una manera inusual —si més no, per a la seua posició i les seues circumstàncies—, atrevida. Des de la secció d'opinió d'un rotatiu valencià ha posat de volta i mitja un director general del seu partit, el de la RTVV. I no sol ser moneda corrent que, tal i com es paga la indisciplina gestual en l'agrupació, el senador la practique en un tema que concerneix en exclusiva la Presidència de la Generalitat.

Sense restar-li mèrits, motius ni capacitat, desconec si el mòbil és l'influx del xampany festiu o senzillament la irritació que li ha ocasionat la lectura d'unes declaracions *déco* d'Amadeu Fabregat a un dels suplementes del periòdic *Levante*, perquè amb anterioritat hi havia hagut un bon grapat d'efectes que ja mereixien causa i la resposta havia estat la inhibició. El cas és que finalment Cucó, com ja havia fet des d'altres ressorts Vicent Soler, el vicepresident de les Corts valencianes, s'ha decidit a discrepar del missatge televisiu de Fabregat amb la contundència d'un *kamikaze*, que és com li pertocava per biografia, i a increpar el director general pel seu conservadorisme frívol.

Si en comptades ocasions se m'ha escapat algun sarcasme cap a la fracció més pessepevé del PSOE, ara voldria transformar-los en laudatòria. Així és la vida. Ja sóc cons-

cient que ni Alfonso Cucó ni Vicent Soler oscil·len l'agulla de la bàscula del partit, i que és possible que justament per això, perquè ningú els fa ja cas, hagen tingut els gestos que han tingut. Però que els al·ludits diguen o facen coses que els reconcilien amb les que deien o feien, i que en l'operació alliberen unes energies que els havien alterat el metabolisme, és molt meritori. És una mostra de sinceritat total. Una línia que no tots són capaços d'ensenyar.

Perquè, sense dubte, el missatge que destil·la l'invent és idèntic al que segregaria una televisió subsidiària d'una Generalitat en mans —a mans— d'Unió Valenciana, circumstància que concitaria molta ira de molt intel·lectual orgànic, però que en la realitat els fa subscriure complicitats incomodíssimes. Un missatge —ideològicament conservador, com subratlla el senador—, que segurament serà el que vol que transmeta el president Lerma, ja que no hi posa remei.

Miquel Alberola

15 de gener del 1991

La casualitat ha volgut que aquest número d'EL TEMPS estiga rotant en el tambor d'una rotativa valenciana durant les primeres hores del quinze de gener del 1991, la data del pas del Rubicó anunciat per James Baker en la crisi del Golf. Allò que puga estar passant en el moment que el lector el tinga a les mans, en les hores immediatament anteriors o en les posteriors, he arribat a la conclusió

que no ho saben ni George Bush ni Saddam Hussein mateix, encastellats en una estèril batalla de prepotències que ens conduirà on ens conduirà. En les últimes hores, en el cap de setmana, hi ha hagut, però, dos detalls que mereixen la pena ser comentats: la visita de Pérez Cuellar a Bagdad i les paraules de Joan Pau II.

Pérez de Cuellar ha fet una *tournee* absolutament patètica. El secretari general de les Nacions Unides ha tingut al llarg d'aquesta crisi un paper totalment secundari, del qual hauria de respondre segurament amb la seua dimissió. Les Nacions Unides eren, i potser ja ho són, el marc on calia parar els peus a Saddam Hussein. Però hi havia un però: les Nacions Unides havien d'articular una política no supeditada als interessos de cap de les potències que en formen part. I, en la pràctica, ací qui porta

la part del lleó no és un altre que el secretari d'estat nord-americà. No és presentable que Pérez de Cuellar no s'haja entrevistat amb els màxims dirigents iraquians fins després que Baker haja apurat les gestions a tal punt que no quedava més suc per escórrer. L'ONU es mereix un secretari general amb més iniciativa pròpia.

L'altra nota: el Papa Joan Pau II ha fet una crida dramàtica per aturar la guerra i ha dit una frase que considere la més sensata de les que s'han dit en els últims mesos. El cap d'estat vaticà ha afirmat que la resolució (militar o no) de la crisi ha de guardar proporció amb l'efecte que vol tenir. O siga: que destruint l'Iraq amb l'atac militar més intens que hagen vist els segles potser l'únic que s'aconseguirà és crear, de debò, el problema. L'excelsionista duresa amb què s'ha tractat la invasió de Kuwait (per comparació amb Palestina, Timor, Xipre, el Sàhara, Sud-àfrica...) és un greuge comparatiu difícil de pair pel món àrab.

Punt i final. Lituània. Tretze morts a mans de l'exèrcit soviètic. És el preu lògic que es paga per haver estat tan tous de no voler reconèixer la independència lituana per no molestar Gorbtxov. Així de cru.

Vicent Partal